

Balázs a nyomában lépdelt:

— Tudja, ha az ember megtalálja a mindenségnek azt a pontját, azt az egyetlen egyet, amire rászégezheti magát... már nem olyan nehéz...

— Hát hogyné, kérem!... De ez még nem az, amit...

— De hiszen arról beszélek... A feltámadásról, szóval... Mert az élet nem arra való, hogy csak éljük...

— Hát mi a csudára? — hökkölt vissza a postás. — Csakis arra.

— Hogy feláldozzuk... — Balázs csaknem szószéken érezte magát, vagy legálábbis egy dobogón. Gyorsan lelépett róla, majd a küszöbről is, s ujjával megérintette a postás karját. — „Ha a mag el nem rothad...” Érti már?... A hogyan nem tudjuk, csak a változást látjuk, az új életet... De látom, fárasztom.

— Á, dehogy! — Nevetett készségesen a postás. — Órákig el lehetne ezekről a mifélékről... Na, Isten áldja!

Balázs visszament a szobába.

A túlsó háztetőn elolvadt a hó, a pala nedvesen csillogott. Az asztalon ott feküdt a húsvéti lap: „Boldog feltámadást!” Magának sem merete bevallani, hogy évek óta viaskodott valamivel. De az erő nem azonos az éréssel. Most ez is megadatott. A gyümölcs beérett — várta, hogy leszakítsák.

— Mama — mondta, akár egy megszólítást és egy választ. — Édesanyám...

Végére is — ilyen üzenettel nem mindig jár a posta. Ilyen ajándékban nincs mindenkinek része.

Újra az ágyra feküdt, kezét a feje alá tette, s hosszan bámulta a mennyezetet, mintha át akarna rajta látni.

— Igen... Romlandó testet vetnek el... Romolhatatlan támad föl...

De ki hiszi el ezt?... Volt-e romlandóbb anyja testénél?... A ravatalhoz egy órával előbb érkezett — egyedül akart lenni vele. Volt még egy-két megbeszélni-valójuk. Lehajtotta a szemfedőt, aztán hosszan, szótlánul nézték egymást — anyja félig csukott szemhéja alól, ő pedig a szemüvege mögül. Rostjaiban is érezte, hogy a sejtek már elmozdultak, csak a fagyasztás parancsolta vissza őket. Aztán már az sem — kinn perzselt a júniusi nap. Lehajolt, meg akarta csókolni anyja kezét, de szája a tizenöt tizedes rendi olvasó szeméit érintette.

— Ezt a nagy rózsafüzért tegyék majd a koporsómba. — Balázs, amióta az esztét tudta, fülében hordta ezt a kérést, s a figyelmeztetést is: — De aztán el ne felejtésék!

Balázst szelíd ujjongás fogta el. Úgy feküdt az ágyon, ahogy anyja szokott, fejét egy kicsit a fény felé fordítva.

— Mama — mondta. — Árucl el, hogyan csináltad?... Mármint a húsvéti lapot... Meg általában mindent.

De az ágy hallgatott. S a feszület is a falon.

P a s z t e l l

*Pőrére foszló őszi fák
Avarját a vihar kavarja,
Ezt is megéltem, e csodát;*

*Zörgő jajon haladok át,
Szavam hervad, lehull a zajba,
Magányom egyre mostohább;*

*Nem haladhatok most tovább,
Fohászom sóhajomba halna,
Elnyomnák dörgő orgonák;*

*Csókák szállnak a holdon át,
Szénfeketén, fel-felsikoltva,
Vágyam egy tavon vonszol át;*

*Ott túlhan illan életem,
Mintha nem is volna kioltva,
Elúzioni réteken.*

ENDRE KÁROLY